

MEDITERRÀNIA

Et navego la pell
abandonat al somni de sentir-te,
resseguint-te la sina
amb els llavis,
les mans,
endut per tu,
pel gest,
les teves ones
enlairant-me
deixant-me.

Moll de tu,
nu de mi,
endinsant-me als teus ulls:
tendres ponents
en l'aigua del teu cos.

I sé que és un retorn
a un goig antic i saborós
d'oli daurat
i de vi negre,
de blat segat i pa,
de formatge d'ovella
i de peix acabat de pescar,
d'aquests vents sense fi
que ens abracen
i estimben
contra el blau mur de llum
on la vida és de foc
i ens bevem lentament cada instant
perquè el dia no es mori
sense haver-nos-hi fos
amb plaer.

EMPÚRIES

El cel empal·lideix de tanta llum,
la mar va resseguint la sorra,
rere el verd dels xiprers
la terra bruna
i els vells cims escarits.

La serra desolada
esdevé una illa.

El dia s'alenteix
i el vent del temps amaina.

EL CAPVESPRE

Per a en Jordi Savall
i la Montserrat Figueras

Aturo els ulls
damunt d'aquest capvespre,
damunt d'un blau de mar
ferit pel roig ponent
que amara, com un oli, la badia
i crema les clarors
que esclaten com el foc
abans no s'extingeix.

I els colors són de fruita
i conviden el tacte.

I em duc un got de vi
cap als llavis cansats.

I nedo entre les roques,
com si fos un infant,
per al goig de la pell.

Tot és fràgil i etern
quan les hores s'encalmen
i viure és un batec
reescrit amb cada gest.

MONTGÓ

A tocar del xiprer,
navegant,
vell cor nu,
pel silenci de l'aire,
entre els núvols cansats
del combat amb la llum,
sobre el mar
i al lllindar de l'espai sense fi,
la Lluna,
Sol vellutat de préssec,
s'enlaira.

EL MAR

Per a Mayte Vieta

El mar és un retorn.

Matriu i sepultura,
gira el seu rostre d'horitzó
cap al cor de la tarda.

Deses els ulls
endins del cristall verd
travessat per la llum.

Ressona el lent batec
i un vell astre s'apaga.

Crema el Sol als teus llavis.

Neda el cos
i ets gest d'aigua dins l'aigua.

Són un somni les ones,
la pell.

I et commou el silenci,
el seu tacte.

L'Escala